

FREGA MEETS SUNDAR

FERDINANDO FREGA

FREGA GẶP SUNDAR

THE COMPANY · 11

Từ Reggio Calabria đến Chennai, lần theo dấu Sundar Pichai.

Lần đầu nghe cái tên ấy, tôi thật sự tự hỏi ông ta là cái quái gì. Ai cũng nói về ông ta. Ông ta gần như đã chiếm chỗ của Người Nazareth — có điều ông ta không 2.000 tuổi. Ông ta mới 54 tuổi, và đến từ mảnh đất tuyệt diệu mang tên AN ĐỘ.

Nơi duy nhất trên thế giới mà bạn hít thở bầu không khí tiếng Anh nhưng sống với văn hóa và sự thanh lịch châu Á, giữa một hỗn hợp 22 ngôn ngữ, nơi gần 1,5 tỷ người sinh sống thường xuyên.

Nhưng quay lại câu chuyện của chúng ta: cái tên này gắn với một công ty tên là ALPHABET. Tôi cũng chẳng biết họ là ai. Tôi tưởng đó là một kiểu liên hiệp lập ra cho những người mù chữ trên thế giới, những người chưa bao giờ có may mắn được học đọc học viết. Rồi tôi nhận ra mình cũng không hoàn toàn sai, vì đó đúng là thứ nó làm — chỉ có điều văn bản, việc đọc và văn chương sống bên trong mạng, nơi dùng hai bộ mã: hệ thập phân của con người và hệ nhị phân của thuật toán.

Tôi tò mò muốn hiểu con người ấy, nên, như Kipling, tôi lên một chuyến tàu và đi từ Reggio Calabria đến Bombay, mà ngày nay người ta gọi là Mumbai.

Đích đến của tôi đã rõ. Họ đang chờ tôi ở CHENNAI, thuộc bang TAMIL NADU ở miền nam Ấn Độ, nơi các huynh đệ trong hội quán sẽ đón tiếp tôi. Ai cũng biết — từ Đại Hội quán Anh quốc trở xuống — rằng huynh đệ Frega sống với 70 đô la Mỹ mỗi tháng và không quen xin ai bất cứ thứ gì.

Thế là cuối cùng tôi cũng đến nơi. Họ đang chờ tôi và đưa tôi về nhà họ, nhưng tôi từ chối và tìm cách thuê một căn phòng. Ba ngày lưu trú nằm trong khả năng tài chính của tôi và vừa với ngân sách của tôi.

Tôi chỉ có vài giờ để làm quen với vùng đất thì REGUNATHA đến đón tôi. Chúng tôi đi đâu?

THE INDIAN INSTITUTE OF TECHNOLOGY MADRAS.

Vừa đến nơi, mới qua cổng đầu tiên của trường đại học, tôi thấy một tấm biển đánh vào tôi như tia chớp. Khẩu hiệu của họ, bằng tiếng Phạn, được dịch là:

THÀNH CÔNG ĐẾN TỪ HÀNH ĐỘNG.

Chúng tôi được hai giáo sư, hai huynh đệ Tam Điểm, tiếp đón, và tôi lập tức bắt đầu hỏi họ về SUNDAR. Tôi tin chắc ông ta đã học ở Madras hồi họ còn là trợ giảng.

Hai giáo sư thừa nhận họ biết ông ta là ai, dù thật ra ông ta đã học ở KHARAGPUR. Nhưng ở đây, họ nói, tất cả chúng tôi đều coi ông ấy là người của mình.

Trước hết, họ giải thích cho tôi chúng tôi đang ở đâu. Đây không phải chỉ là một khuôn viên đại học nào đó ở Boston. Chúng tôi đang ở bên trong một điều phi thường: IIT Madras còn có năng lực siêu điện toán nhờ IBM Virgo Super Cluster, cung cấp 97 TERAFLIPS sức mạnh tính toán.

Cái đó nghĩa là cái quái gì, tôi chẳng hề biết. Tôi chẳng hiểu cái chết tiệt gì về máy tính, nhưng tôi gật đầu vì, xét theo giọng điệu của họ, tôi hiểu rằng lời tuyên bố ấy quan trọng. Và chỉ thế thôi cũng đủ để tôi có mặt ở đó.

Xong các thủ tục, chúng tôi rời nơi ấy, và REGUNATHA bảo có một bất ngờ dành cho tôi. Tôi nói: “Mong là không phải phụ nữ. Tôi 61 tuổi rồi, không còn là thanh niên nữa. Đạo này phụ nữ là hình thức trò chuyện tôi

ưa thích nhất, vì tôi rút từ họ sự sáng tạo và trí thông minh, và nuôi mình bằng cả hai.”

Anh ấy nói chúng tôi sẽ đi gặp một người phụ nữ. “Nhưng yên tâm đi, Nando, không có chuyện tình dục đâu. Bà ấy có vẻ biết rất rõ người anh đang tìm hiểu, và anh sẽ thấy bà ấy không làm anh thất vọng.”

“Mà anh biết đấy, trước khi là hội viên Tam Điểm, chúng ta là những người tự do có phẩm hạnh!”

“Ừ, nhưng làm ơn cứ mặc quần áo nhé.” Ha ha ha ha ha.

Chúng tôi bước qua cổng nhà bà. Một cô gái trẻ ra đón chúng tôi. Cô chừng 25 tuổi, nhưng tôi không nghĩ cô là con gái của SUNDAR — và quả thật, cô là cháu gái của người phụ nữ đang chờ chúng tôi.

Bà đón chúng tôi và mời chúng tôi ngồi trên ghế sofa của bà. Bà mời chúng tôi tách trà không thể thiếu, nhưng là một người Calabria đúng nghĩa, tôi hỏi khi nào thì chúng tôi được ăn. Tôi đã sống bằng nước lã hai ngày nay, và dạ dày tôi đã đình công. Nó vẫn chưa hiểu rằng chúng tôi không ở Ý.

Người phụ nữ tự giới thiệu là RADHA và lập tức hỏi tôi những câu thẳng thắn, vì đã biết tôi là ai.

Tôi nghiêng về phía REGUNATHA và thì thầm: “Radha, như Radha của Zoho à?”

Còn anh ấy, nét mặt không đổi, nói: “Không, bà kia trẻ hơn. Bà này thông thái hơn.”

Bà kể bà đã rất thích thú khi đọc THIÊN TRUYỆN WILKINSON trên gillettenarrative.com. Có lẽ bà đã đọc nó 20 lần và đã nhận ra chính mình trong vài đoạn — trong hình bóng người di. Rồi, với một sức quyến rũ nữ tính áp đảo, dù đã 90 tuổi, bà hỏi tôi có phải mọi điều trong đó đều là thật không.

Tôi trả lời bằng một câu đùa đơn giản: sự thật và lời dối trá là hai thuật toán của cuộc đời, và giữa chúng là tự sự, thứ vẫn là sự biểu hiện bằng hình ảnh của chính người duy nhất viết ra nó.

Bà mỉm cười, nhưng không ngạc nhiên. Bà bảo đó là câu trả lời duy nhất tôi có thể đưa ra. Nó cho thấy tôi là ai mà không cần nói ra. Vì thế bà sẽ cho tôi thông tin về SUNDAR.

Hồi còn nhỏ, cậu bé lúc nào cũng vẽ một trăm số không, và chẳng ai hiểu vì sao. Một hôm cậu đặt một số 1 phía trước chúng. Chúng tôi tưởng nó tượng trưng cho tài khoản ngân hàng tương lai của cậu. Ba mươi năm sau, cậu làm việc cho một công ty mang đúng cái tên ấy: Google, từ googol, số 1 theo sau là 100 số không.

Ai cũng sẵn sàng đổ lỗi cho khuyết tật này là do công việc tốc ký của mẹ cậu. Nhưng chúng tôi chỉ mới ở lúc bắt đầu, và hôm nay chúng tôi hiểu rằng khuyết tật bẩm sinh ấy hóa ra chẳng là gì khác ngoài sự hoàn hảo.

Chúng tôi nghe từ một nguồn đáng tin rằng một hôm, tò mò như mọi khi, mẹ cậu hỏi con trai làm sao ngân hàng gửi được cho cậu một bảng số dư có 12 số không. Cậu đáp: “Họ viết các con số bằng chữ viết tay. Không đủ chỗ.”

Tôi để ý rằng suốt những câu chuyện, người phụ nữ và người huynh đệ đi cùng tôi — cũng là một người đàn ông lớn tuổi — thường trao nhau những ánh nhìn đầy ẩn ý. Nhưng tôi chỉ tập trung vào việc mình đang làm và không dừng lại để giải mã bộ mã hành vi của họ.

Radha kể với tôi rằng Sundar lúc nào cũng được quý mến và phụ nữ thường đi cùng ông ta vì sự thanh lịch, trí thông minh và sức quyến rũ của ông. Gần như là một bức chân dung của tôi, nếu không có sự khác biệt giữa túi tiền của hai chúng tôi.

Khi đến lúc, tôi kể vài câu chuyện từ 40 năm du hành qua 65 quốc gia của mình: những câu chuyện của một đời người, những câu đùa và

những cuộc phiêu lưu. Người phụ nữ có vẻ say mê đến mức mời chúng tôi ở lại ăn tối. Nhưng tôi lịch sự quyết định rằng nhận lời không phải là điều nên làm. Tôi vẫn chưa sẵn sàng.

Khi chúng tôi ra về, bà đưa tôi một mẫu giấy nhỏ và nói: “Nando, cháu muốn viết cho bà lúc nào cũng được. Bà nhận thư của cháu với niềm vui lớn. Và cháu có thể gọi bà là Dì — bà sẽ rất tự hào.”

REGUNATHA cười như điên, và tôi không hiểu vì sao. Anh ấy nói đã ít nhất 30 năm rồi anh ấy mới lại rơi vào một tình huống như thế. Tôi nhờ anh ấy đưa tôi về khách sạn, nhưng trước đó tôi tò mò đến mức phải hỏi anh ấy:

“Xin lỗi, nhưng vợ anh trước đây làm nghề gì?”

Không cần suy nghĩ, anh ấy đáp: “Bà ấy là nhân viên tóc ký.”

Tôi suýt bùng nổ, nhưng tôi kìm lại. Lúc ấy tôi nhờ anh ấy để tôi xuống gần khách sạn. Tôi sẽ tự tìm chỗ ăn, và ngày hôm sau tôi sẽ đi.

Anh ấy hỏi tôi còn cần gì nữa không, và tôi mời anh ấy đến nhà tôi ở Calabria bất cứ khi nào có dịp. Tôi sẽ rất vui được đón tiếp anh ấy — để cho anh ấy thấy những gì chúng tôi, người Calabria, biết làm giỏi ở bất cứ đâu trên thế giới.

Nhưng thật ra những nhân vật trong câu chuyện này là ai?

Những con người có thật. Tôi chưa bao giờ hỏi họ đến từ đâu. Tôi chỉ đơn giản chấp nhận sự hiện diện của họ, vì đó là điều tôi đã làm suốt 61 năm — và tôi chắc chắn thế giới sẽ không quên tôi.

Và bên trong mẫu giấy nhỏ của bà cụ Ấn Độ, tôi tìm thấy một lời nhắn: “Hãy quay lại với bà bất cứ khi nào cháu muốn. Lúc nào cháu cũng được chào đón.” Ở cuối là địa chỉ của bà.

Hôm sau tôi quay lại nhà ga. Đoàn tàu dường như không muốn khởi hành, nhưng tôi không biết vì sao. Có lẽ nó đang chờ tôi. Hoặc có lẽ nó

đã hiểu rằng sau MY AFRICA, một người Calabria cũng có thể có MY INDIA.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA · Nando the Scribe